

PŘEHLED VOJENSKÝCH OPERACÍ V KOREJI¹⁾

(1. pokračování)

První údobí operací — v době od 25. 6. do 15. 9. 1950

Dne 24. června 1950 o půlnoci zahájila jihokorejská armáda po vyvolání hraničních incidentů dlouho předtím připravovaný, Američany organisovaný vpád na sever od 38. rovnoběžky.

Před přípravami vpádu předcházela návštěva Lisynmana u Mc Arthura v Japonsku v únoru 1950, zvláštní porada velitelů divisí a velitelů pluků konaná v květnu 1950, na níž byly vypracovány tři operační plány tažení proti Severu (označené A, B, C) a inspekční cesta amerických vojenských pozorovatelů pod pláštěm Organizace spojených národů v oblastech podél 38. rovnoběžky, několik dní před vypuknutím války.

Podle dokumentu nalezeného v generálním štábu jihokorejské armády měly útok na sever provést dvě jihokorejské armády.

1. armáda složená ze 2 armádních sborů po 2 pěších divisích měla vést hlavní úder svým pravým křídlem z prostoru Korangp (sv. od Kesêng) na směr Kesêng—Phjêng-jang a pomocný úder levým křídlem z prostoru Ongdžin na Sinččen a Sariwon.

V součinnosti s úderem pozemních jednotek měla být provedena vylodění z Inččen do prostoru Hanččen severozápadně od Phjêng-jang a dovršeno obklíčení a vyvrácení hlavního města Severokorejské republiky.

2. armáda složená rovněž ze 2 armádních sborů po 2 divisích měla vést údery z prostoru Tongduchčn-ni, Čunččen a Hongččen na sever a za podpory letectva provést vylodění jednotek z Čumundžin do zálivu Tong-Čosen-Man severně od Wonsan s cílem odříznout dopravní spoje mezi Phjêng-jang a severovýchodním územím.

Rozhraní mezi armádami tvořila řeka Imdžin (všeobecně).

Zálohu obou armád tvořily jedna pěší divise o 5 pěších plucích a jedna motomechanisovaná divise.

Poměr a uskupení sil na počátku vpádu

Jihokorejská armáda měla podle amerických údajů 8 pěších divisí každá divise o 9 500 mužích. Celkový početní stav i s posilovými prostředky činil 95 000 mužů, kromě 50 000 příslušníků vojenské policie vyzbrojené puškami, a asi 100 letounů amerického původu vesměs stíhacích.

Lidová armáda měla podle amerického odhadu celkem 6 pěších divisí po 9 000 mužích a po 20 až 40 lehkých a středních tancích. Dále měla asi 150 až 200 letounů, převážně stíhacích typu Jak 9.

Dne 24. června 1950 vpadla vojska jihokorejské armády na území severně od 38. rovnoběžky v sestavě:

Na hlavním úderu 1. a 7. pěší divise v prvním sledu, 2. pěší divise v druhém sledu.

6. jihokorejská divise z prostoru Čunččen na sever a 8. jihokorejská divise podél východního pobřeží na sever.

Jihokorejským jednotkám velel generál Choi Yung Duk, který se již po jednotýdenních bojích vzdal velení.

Průběh bojů

Severokorejským pohraničním jednotkám se podařilo urputnou obranou zastavit v hloubce 2 až 4 km severně od 38. rovnoběžky další pronikání Jihokorejců na sever. Tím získali Severokorejci čas na soustředění sil a na přechod k protiofenzivě.

¹⁾ Místopisné názvy jsou vzaty z mapy Koreje, která byla přiložena k I. číslu Vojenské mysli 1951

Dne 25. června 1950 v 04,00 hodin přešla vojska lidové armády k protiofenzivě s hlavním úderem na směr Seoul—Suwon—Čenan v sestavě 1. a 3. pěší divise v prvním sledu, 4. pěší divise v 2. sledu. Pomocný úder byl veden na směr Čunčên—Wondžu.

Boky útočné sestavy kryly podél obou pobřeží jednotky v síle asi 1 pluku.

Letecké síly lidové armády provedly nálet na Seoul a na letiště Kimpho. Současně bylo provedeno vylodění jednotek lidové armády u Kangnung a Samčěk na východním pobřeží.

Jednotkám Severokorejců velel generál Chai Ung Jun.

Dne 26. června 1950 donutily jednotky lidové armády na směr hlavního úderu 7. jihokorejskou divisi k ústupu a pronikaly tankovými jednotkami až k Seulu. Neočekávaný úder způsobil desorganisaci jihokorejských jednotek v takovém rozsahu, že došlo k všeobecnému ústupu. Zásobování jednotek Jihokorejců bylo tak porušeno, že došlo u některých jednotek k úplnému vyčerpání všech zásob střeliva. Postup jednotek lidové armády nezastavily ani protiútoky jednotek 2. pěší divise, která byla až dosud v druhém sledu sestavy v prostoru Seoul, takže již 27. června pronikly tanky až do města a následujícího dne bylo město obsazeno pěšími jednotkami.

Současně byl na západě osvobozen poloostrov Ongdžin.

Na východním pobřeží se vylodily jednotky lidové armády u Uldžin a Phohang.

Rychlým postupem jednotek lidové armády byly odříznuty ústupové cesty přes řeku Han, na které se pokoušely jihokorejské jednotky klást odpor. Při přechodu této řeky došlo k takové desorganisasi, že jihokorejské jednotky přecházející řeku zničily most v okamžiku, kdy byl přeplněn vlastními jednotkami a vozidly, takže velká část jejich jednotek zůstala na severním břehu, a část, hlavně dělostřelectva, byla při vyhození mostu zničena.

Dne 28. června podařilo se jednotkám Severokorejců vytvořit předmostí na jižním břehu řeky Han.

Na pomocném úderu Čunčên, Wondžu podařil se jednotkám Severokorejců dne 30. 6. průlom u Sobangu (15 km jv. Čunčenu).

Vojenská intervence Američanů

Americké vojenské kruhy předpokládaly, že válka v Koreji bude lehkou záležitostí jihokorejských vojsk a že k obsazení Severní Koreje postačí jimi vycvičená, vyzbrojená a řízená vojska jihokorejská.

Neočekávaný vývoj událostí, který hrozil zmařením dobovačských plánů Američanů a rozdrčením jihokorejských jednotek, donutil Američany k přímé ozbrojené intervenci. Zneuživ vlajky Organizace spojených národů vydal prezident Truman dne 25. 6. 1950 rozkaz 7. flotile, která tehdy byla ve filipinských vodách, aby neprodleně vyplula do prostoru Koreje.

Složení 7. flotily: mateřská letadlová loď Valley Forge, o nosnosti 27 000 t, těžký křižník Rochester, 6 torpedoborců, 2 eskortní torpedoborce a 3 ponorky.

První krok k ozbrojené intervenci byl zahájen dne 27. 6. na rozkaz presidenta Trumana zásahem amerického stíhacího, bombardovacího a dopravního letectva z filipinských základů a zásahem válečného námořnictva. Generál Mc Arthur, jehož velitelské stanoviště bylo v Japonsku, zřídil dne 27. 6. v Koreji předsunuté velitelské stanoviště. Následujícího dne odebral se do prostoru řeky Han, kde se osobně přesvědčil o svízelné situaci jednotek Jihokorejců. Dne 29. 6. dal rozkaz k zásahu amerických pozemních jednotek. V téže době vyzývali Američané ostatní státy prostřednictvím Organizace spojených národů, aby boj Jihokorejců všemožně podporovaly.

Pozemní jednotky amerických sil na Dálném Východě měly v té době asi 123 000 mužů. Byly to čtyři divise:

1. motomechanizovaná a 7., 24. a 25. pěší divise. Posádkou byly na Riukiu a Okinawě v Japonsku a na Filipínách. Dalších 8 000 mužů bylo na Havajských ostrovech (5. RCT-Regimental Combat Team-5. bojové skupení).

Okupační jednotky v Japonsku byly podle zpráv Američanů na 70% početních stavech

a jen 10% příslušníků mělo válečné zkušenosti. 24. pěší divise pod velením gen. Williama F. Deana byla přesunuta z Japonska do Koreje. Přesun, který se dál po částech námořní a leteckou cestou, započal dne 1. 7. 1950. První částí této divise, a to 1. pěší prapor 21. pěšího pluku s minometnou četou a 1 baterií 32. dělostřeleckého oddílu, se vylodily dne 2. 7. v Pusanu s úkolem podchytyt ústup jihokorejských jednotek v prostoru Osan (15 km jv. od Suwonu). Převoz do prostoru řeky Kum 15 km jv. od Suwon byl proveden po železnici. (Řeka Kum ústí do moře na záp. pobřeží u Kunsanu.) K prvnímu střetnutí mezi jednotkami lidové armády a jednotkou Američanů došlo 4. 7. v prostoru Osan.

Ztráty Američanů byly v těchto bojích těžké. V některých případech činily až 80 mužů z počtu 130 mužů a důstojníků jedné pěší roty.

Po pádu Suwonu a Osanu, které byly obchváceny, následoval dne 8. 7. pád Čenanu a 10. 7. obsazení důležitého železničního uzlu Čengdžu.

Na západním pobřeží padl dne 4. 7. Inččen.

Dne 9. července dosáhly jednotky lidové armády všeobecně čáry (od západu k východu) zálivu Namjang-man jižně od Čenan, dále na severovýchod jižně od Čungdžu, podél řeky Han na severovýchod až k Jěngwoli a dále na jihovýchod jižně od Uldžin (na východním pobřeží).

Na směru hlavního úderu lidové armády přehrazovala 24. pěší divise Američanů asi 20 km jižně od Čenan hlavní silnice a železnici Čenan, Čočiwon. Pod silným tlakem jednotek lidové armády, které útočily v dosavadní sestavě; prováděly jednotky 24. americké pěší divise ústupový boj na další obranné postavení všeobecně na řece Kum, výhodné pro obranu, neboť jižní břeh řeky je o 50 až 70 m vyšší. V těchto bojích nesl hlavní tíhu boje 21. pěší pluk 24. americké pěší divise, který utrpěl značné ztráty.

Po zasazení čerstvé 15. pěší divise zahájily jednotky lidové armády dne 13. 7. další útok na obranu na řece Kum v součinnosti s částmi 2. pěší divise, které se připojily k hlavnímu úderu. Čelní úder prováděla 4. pěší divise za současného oboustranného obchvatu, a to 15. pěší divisi a částmi 2. pěší divise z východu a 1. pěší divisi ze západu podél silnice Čočiwon, Kondžu. Čelní jednotky lidové armády překročily řeku Kum ve východní části již dne 14. 7. ve večerních hodinách.

Následujícího dne překročily řeku i na dalších místech. Poté prolomily obranu u Kondžu, čímž ohrozily Tedžčen, nové hlavní město Jihokorejců.

24. pěší divise aby unikla úplnému obklíčení a zničení, ustupovala ve směru na Tedžčen. V době kdy její velitel dával rozkaz k ústupu, byla již obklíčována a jednotky lidové armády přesáhly její křídla místy až o 5 km. Na některých místech byl ústup bezhlavým útekem. Na ústupu musela se probíjet úzkým koridorem za stálého postřelování těžkými zbraněmi z horských hřbetů podél ústupové cesty — silnice Čenan, Tedžčen.

Dělostřelecká palba na Tedžčen byla zahájena již dne 17. 7. Těžké boje v tomto prostoru trvaly od 17. do 20. 7. 1950. V těchto bojích použili Američané po prvé nové 3,5palcové bazooky (89mm pancéřovnice).

Rychlý postup lidové armády umožnila též značná činnost partyzánských oddílů, které napadaly a vyřazovaly zvláště palebná postavení dělostřelectva 24. americké pěší divise.

Přes to, že Američané měli leteckou převahu, způsobily jednotky lidové armády 24. americké pěší divisi takové ztráty, že musela být dne 20. 7. vystřídána čerstvou 1. motomechanizovanou divisi. Velitel 24. americké pěší divise generál William F. Dean podle původních zpráv Američanů padl. Později se však prokázalo, že mu jeho vojáci ujeli s jeho vozidly a jihokorejští vojáci ho „prodali“ Severokorejčům za 10 dolarů. Velení 24. americké pěší divisi převzal generál John H. Church, bývalý velitel americké misie v Koreji.

Ve východní části západního úseku fronty byla nově zasazena 5. pěší divise lidové armády, která osvobodila dne 13. 7. Čungdžu, důležitý železniční uzel, a postupovala jižním směrem k řece Kum.

V téže době bylo na východním pobřeží osvobozeno lidovou armádou město Jěngděk.

K 20. 7. 1950 dosáhly jednotky lidové armády všeobecně čáry (od západu k východu): Nonsan, Tedžěn, Hamčang, Ječen, severně Andong a dále Jěngděk.

Po stažení 24. americké pěší divise byly zasazeny na frontu 1. mechanizovaná divise, a to v prostoru 7 km jižně od Tedžěna, a 25. pěší divise východně od Tedžěna. 1. moto-mechanizovaná divise jejímž velitelem byl generál Hobert R. Gay, který byl za 2. světové války náčelníkem štábu generála Pattona; byla vyloděna dne 18. 7. v Pohang. Početní stav této divise byl 13 000 mužů. 25. pěší divise, již velel generál W. B. Kean, měla 3 pěší pluky (24., 27. a 35. pěší pluk), z nichž 24. pluk byl černošský.

Velitelem vylodovací akce u Pohang byl admirál J. H. Doyle, bývalý velitel operačních obojživelných jednotek na Dálném Východě a jednotek pacifického loďstva. Vylodění bylo provedeno nerušeně, zajišťováno 7. námořní flotilou. Přímou ochranu vylodění prováděly letouny s britské a australské mateřské lodi nálety do vnitrozemí.

V dalším průběhu bojů útočila lidová armáda v sestavě: Na směr hlavního úderu podél komunikace Tedžěn, Těgu třemi pěšími divisemi (2., 3. a 4.), na pomocném úderu podél východního pobřeží na směr Čengha, Pohang 5. pěší divise. Velitelem všech vojsk Severokorejců byl generál Kim-Li-Sung, jehož velitelské stanoviště bylo v Seulu. Jeho štáb měl podle amerických údajů celkem 110 důstojníků. Početní stavy divisí pohybovaly se kolem 10 000 mužů.

Na straně interventů utvořila se 8. armáda složená z počátku z 1. amerického armádního sboru a dvou armádních sborů jihokorejských. Velitelem 8. armády byl ustanoven generál Walton H. Walker.

Z původních 8 divisí, které měli Jihokorejci k dispozici na počátku války, bylo ztraceno podle zpráv Američanů asi 15 200 mužů na mrtvých a raněných a 20 000 na pohřešovaných. Prakticky ztratili Jihokorejci všechno dělostřelectvo a dopravní prostředky a polovinu pěchotních zbraní. Zbytky jednotek v počtu asi 58 000 mužů byly přeorganisovány do pěti pěších divisí. Zasazeny byly takto: 2. armádní sbor ve složení 1., 6. a divise „Capital“ (zvaná Seulská) na pravém křídle sestavy Američanů, dále 1. armádní sbor složený z 8. a 3. pěší divise na východním pobřeží.

Pravděpodobným úmyslem velitele 8. armády bylo vyhnout se rozhodující bitvě a získat čas pro přísun dalších posil. Když 21. 7. jednotky lidové armády přešly do útoku po obou stranách silnice Tedžěn—Těgu, považoval velitel 8. armády za výhodnější vést ústupový boj a působit jednotkám lidové armády ztráty, nežli držet obranná postavení a vydávat se stále v nebezpečí obklíčení. Tanky lidové armády však nepřetržitě pronikaly podél této silnice a přerušovaly zásobovací spoje Američanů.

Pravděpodobným úmyslem velitele lidové armády bylo zmocnit se prostoru Pusan poutáním hlavních sil Američanů čelním úderem na směr Tedžěn, Těgu a sil Jihokorejců na východním pobřeží. Velkým obchvatným manévrem, směřujícím nejprve na jih, podél západního pobřeží a jeho stočením na východ podél jižního pobřeží, mělo být dokončeno zničení sil nepřítele v prostoru Pusan. Obchvat prováděla 4. a 6. pěší divise na směr Cendžu, Sunčěn, Cindžu. Přesuny byly prováděny hlavně v noci, aby byly utajeny, zvláště před leteckým pozorováním. Americké prameny přiznávají, že tyto přesuny byly sice zjištěny, avšak považovány za partyzánské oddíly, jimž velení 8. armády nevěnovalo po několik dní pozornost. Teprve když se proudy stočily podél jižního pobřeží na východ, rozpoznal velitel 8. armády, že lidová armáda provádí obchvatný manévr. Snažil se zastavit postup vysláním jednoho bojového skupení (5. Regimental Combat Team) po moři s úkolem vylodit se na pobřeží jižně od Cindžu a zastavit další pronikání lidové armády. Vylodění bylo provedeno 26. 7. a vyloděná jednotka postupovala podél komunikace směrem na Handong. Toto vylodění a přesun však nezůstaly utajeny severokorejským jednotkám, které téměř celé bojové uskupení zničily. Američané zachránili jen tři roty, které včas ustoupily k pobřeží. Když velitel 8. armády rozpoznal nebezpečí hrozící z jihu, dal 27. 7. rozkaz k přemístění 25. pěší divise z prostoru severně od Těgu do prostoru Masan, Mirjang, Samnangdžin, Čang-won na jižním pobřeží. Přesun byl proveden 1. srpna po ose Těgu—Mirjang. Do té doby postoupily jednotky lidové armády do prostoru mezi Cindžu

a Masan. Rovněž 1. motomechanisovaná divise byla nucena pod tlakem lidové armády útočící ve směru Tedžeu, Tegu ustoupit z prostoru řeky Naktong na Tegu. Velitel 8. armády byl nucen zasadit 24. pěší divisi, která byla v záloze armády, aby vyplnila vzniklou mezeru mezi levým křídlem 1. motomechanisované divise a pravým křídlem 25. pěší divise, a pravé křídlo 1. motomechanisované divise kryt jednotkami jihokorejskými.

Pro značné ztráty a neúspěchy byly vyslány ze Spojených států severoamerických posily, a to:

2. pěší divise, která přistala 31. 7. a byla dána do zálohy velitele 8. armády. Velitelem této divise byl generál Lawrence B. Keiser, který se ve 2. světové válce zúčastnil bojů v Itálii a Francii, a

1. divise námořní pěchoty, jejíž část byla ihned po vylodění zasazena na levém křídle 25. pěší divise. Velitelem této divise byl generál Oliver P. Smith, někdejší velitel střediska námořní pěchoty v Quantico (Virginia).

Do konce července 1950 se zvýšil podle amerických údajů u severokorejských vojsk počet divisí na 11. Američané měli 5 divisí, Jihokorejci rovněž 5 divisí.

Americké letectvo, které bylo ve značné převaze, soustřeďovalo se více než na podporu přesunů, ústupů a vylodování, na bombardování týlových prostorů, barbarské pustošení měst a vraždění civilního obyvatelstva. Americké námořní síly blokovaly východní pobřeží a postřelovaly zařízení na pobřeží i v jeho blízkosti. Britské námořní síly, jimž byly přiděleny kanadské, francouzské a holandské lodi, plnily obdobný úkol na západním pobřeží.

Obranné boje 8. armády

Všeobecnou obrannou čarou západní fronty od Ůgwan (severozápadně od Tegu) směrem na jih se stala široká, avšak mělká a místy přebroditelná řeka Naktong, a to až k soutoku řeky Nam a dále na jih k přístavu Masan. (Soutok řeky Nam a Naktong je 25 km ssz. Masan; řeka Nam přitéká sem od Čindžu; řeka Naktong teče odtud na východ k Samnangdžin — na mapě není toto místo jasně vytyštěno.) Celková šířka obrany činila asi 90 km. Na této čáře se bránily od severu 1. motomechanisovaná divise 24. pěší divise, 25. pěší divise a 1. divise námořní pěchoty, celkem 4 divise. Nejsilnější byl bráněn prostor Tegu, prostor jižně od soutoku řek Naktong a Nam, město Haman, (asi 13 km sz. od Masan) a Masan. Severní úsek fronty od Tegu na Pohang v šířce asi 70 km bránily jihokorejské jednotky, celkem tři jihokorejské divise (5., 8. a 3.). Nejúporněji byl bráněn prostor Pohang. (Viz průsvitku přiloženou k 1. číslu VM 1952).

Aby byla posílena bojová hodnota divisí Jihokorejců, byly jim přiděleny jednotlivé součásti amerického dělostřelectva a tanků, zatím co jednotky služeb Jihokorejců byly přiděleny americkým divisím.

Dne 4. 8. zahájily jednotky lidové armády mající stále iniciativu nový útok na obranná postavení Američanů na řece Naktong a jižně od řeky Nam. Přes velmi silnou leteckou činnost Američanů podařilo se 6. severokorejské divisi získat dvě předmostí jižně od Tegu a 7. divisi další předmostí v blízkosti Ůgwan.

Dne 7. 8. vyrazily jednotky lidové armády k útoku na směru Haman, Čang-won. Protože Američané připravovali rovněž útok 24. pěší divise a 1. divise námořní pěchoty, došlo k neočekávanému střetnému boji, který způsobil velmi spletitou situaci. Boj trval do 9. 8., kdy jednotky lidové armády byly zatlačeny do původního postavení.

Dne 10. 8. postupem přes horské hřbety přiblížily se jednotky lidové armády k důležité letecké základně asi 10 km jv. od Pohang. Přestože jejich postup byl pozorován, byl nespřícně zhodnocen jako postup partyzánských jednotek bez většího významu. Velitel 8. armády rozhodl se bránit letiště jedním pěším plukem zesíleným tanky 2. pěší divise. Boje o letiště trvaly několik dní. Kromě letiště šlo v těchto bojích též o důležité město Kigie (asi 15 km sz. od Pohang) a důležitou železniční trať a silnici Pohang-Tegu, které byly mezi tím na několika místech v prostoru západně od Pohang jednotkami lidové armády přerušeny. V městě Pohang se bojovalo hlavně o nádraží. Cílem těchto bojů bylo vzetí dů-

ležitého železničního uzlu Kjěndžu. Kromě amerických jednotek byly do protiútoků postupně nasazeny tyto jihokorejské divise: Seulská, 3. divise a později 8. divise.

Z jednotek lidové armády byly na tomto úseku fronty nasazeny jednotky 5., 12., 3. a 15. pěší divise.

V průběhu bojů byla 3. jihokorejská divise nasazená severně od Phohang odříznuta, takže musela být naloděna a evakuována po moři.

Souvislost obrany severní fronty byla později silnými protiútoky Američanů a Jihokorejců obnovena.

Zatím co se na severním úseku fronty podařilo interventům udržet obranné postavení, jednotkám lidové armády se podařilo v prostoru ohbí řeky Naktong rozšířit a zajistit předmostí na východním břehu. Velitel 8. armády zasadil na levé křídlo 24. pěší divise, k omezení dalšího rozšiřování předmostí jednu brigádu námořní pěchoty, která dosud bojovala na pobřeží v prostoru Masan. Dále se jednotkám lidové armády podařilo vytvořit předmostí v hloubce asi 5 km u Changnyong (asi 30 km záp. Mirjang) západně od Těgu.

Ve středním úseku byla překročena řeka Naktong na 3 místech dvěma prapory poblíže Ůgwan a jedním praporem dále na jih.

Až do 20. 8. podnikali Američané řadu pokusů, aby protiútoky likvidovali předmostí jednotek lidové armády. V jižní části se jim to podařilo. O další předmostí byly sváděny boje se střídavým úspěchem. Dne 28. 8. zasáhla do bojů 27. britská brigáda.

Těžké boje se opět rozpoutaly, když lidová armáda přešla v noci ze dne 31. 8. na 1. 9. k útoku na celé frontě, dlouhé téměř 200 km. Útoky započaly v jižním úseku fronty v prostoru Masan a při soutoku řek Nam a Naktong, rozšířily se na střední úsek a později i na severní úsek fronty. Operace řídil maršál Chi-Yung-Kun. Hlavní úder byl veden v jižní části fronty, pomocný ve střední a severní části.

Jižní úsek fronty

Z prostoru Masan vyrazily jednotky lidové armády k útoku třemi divisemi v 1. sledu, dvěma divisemi v 2. sledu, s pravděpodobným cílem prolomit obranu Američanů všeobecně podél jižního pobřeží a vyjít do prostoru Pusan.

Zatím co část jednotek lidové armády útočila přímo na Masan, 2. pěší divise obchvatem ze severu měla vyvrátit město a umožnit průlom obrany 25. pěší divise. Průlom na tomto místě se podařil a jednotky lidové armády pronikly až do hloubky 7 km a obklíčily části amerických jednotek, které Američané zásobovali leteckou cestou. Rozpoutaly se tak rozhořčené boje, zvláště v prostoru Haman, že Američané museli zasadit do boje všechny volné jednotky a i ženisty jako pěchotu.

Úspěch jednotek lidové armády byl na této frontě umožněn mimo jiné dobrou součinností s partyzánskými skupinami v síle asi 1500 mužů, které prosakovaly ohniskovou obranou Američanů a napadaly štáby, palebná postavení a týlové jednotky. Aby ztížili činnost partyzánů, evakovali Američané civilní obyvatelstvo z města Masan v počtu asi 30 000 osob.

Severně od soutoku řeky Nam a Naktong vyrazily jednotky lidové armády s hlavním úderem na styk 2. a 24. pěší divise, pomocným úderem proti severnímu křídlu 2. pěší divise. Podařilo se jim na pěti místech překročit řeku Naktong a za podpory tanků 105. obrněné divise rozvrátit obranu 2. pěší divise. Američané protiútokem vedeným jednotkami 2. pěší divise a 1. divise námořní pěchoty v prostoru Jengsen (28 km severně od Masan) zastavili další pronikání lidových vojsk na východ. Těžké boje na celé jižní frontě trvaly několik dní a nepřinesly pro obě strany větší územní zisky.

Střední úsek fronty

Útok byl zahájen v prostoru západně od Těgu na obranná postavení 1. motomechanizované divise, která přehrazovala přístupy k Těgu od Ůgwan, s cílem proniknout a zmocnit

se tohoto města. Po vyražení padlo město Ŭgwan. Vyvrácení města Têgu měl umožnit současný úder ze severu. Rovněž na tomto směru bylo dosaženo úspěchu a útočící jednotky pronikly již druhého dne až na 15 km severně od Têgu.

1. motomechanisovaná divise pod tlakem jednotek útočících od Ŭgwan i ze severu byla nucena ustoupit až na čáru všeobecně asi 15 km severně a severozápadně od Têgu. Město bylo ohroženo nejen z uvedených směrů, ale též z východu ze směru Jengčon, kde pronikaly jednotky 15. divise lidové armády. V příštích dnech (kolem 10. 9.) pronikly jednotky až do samé blízkosti města a ohrožovaly letiště.

Z jihozápadu bránily přístupy k městu britské prapory, které navazovaly na 1. motomechanisovanou divisi. Jeden britský prapor byl tu úplně obklíčen jednotkami lidové armády, takže musel být zásobován letecky, a pro nedostatek padáků dokonce volnými shozy. Neúspěchy na tomto úseku fronty Britové omlouvali tím, že byli vyzbrojeni americkými zbraněmi, s nimiž měli nedostatečný výcvik.

Protiútoky 1. motomechanisované divise a 1. jihokorejské divise podařilo se obnovit do 14. 9. souvislost obrany.

Severní úsek fronty

Jednotky lidové armády vyrazily k útoku na dvou směrech, a to podél východního pobřeží na směru Hunghè, Kjêndžu a podél železnice Ujhung (asi 30 km sz. od Jengčon), Jengčon. Východnímu uskupení se dne 7. 9. podařilo prolomit obranu u Hunghè a dalším pronikáním na jih osvobodit město Angang (asi 12 km jz. od Phohang). Tamodtud útok pokračoval ve třech směrech, a to na jih na Kjêndžu, na severovýchod na Phohang a na západ směrem na Têgu. V prostoru přístavu Phohang se rozpoutaly úporné boje, do kterých zasáhly ve prospěch Američanů a Jihokorejců americké válečné lodě. Pod tlakem lidové armády stáhly se americké a jihokorejské jednotky asi 2 km jižně od Phohang. Jižní proud směřující na Kjêndžu přerušil komunikace Jengčon—Kjêndžu a Kjêndžu—Angang—Phohang. Dalšímu pronikání čelili Američané a Jihokorejci silnými protiútoky, z nichž nejtěžší byly zvláště v prostoru Phohang, vedené 8., 3. a seulskou divisi Jihokorejců.

Druhé útočné uskupení rovněž proniklo podél silnice Ujhung—Jengčon a dosáhlo důležitého železničního uzlu Jengčon.

Boje vedené s velkou urputností nepřinesly však ani na severním úseku fronty větších úspěchů.

V polovině září 1950 došlo k změně celkové situace v Koreji, neboť Američané zahájili vylodování nových jednotek na západním pobřeží u Inčên, Kunsan a na východním pobřeží u Jêngdêk a Samčêk, tedy hluboko v týlu jednotek lidové armády.

Tím počalo druhé údobí operací v Koreji.

(Pokračování v příštím čísle.)